

παρεκάλεσε νὰ ἐπιτραπῇ πρὸς αὐτὴν νὰ ἴδῃ διὰ τελευταίαν φορὰν τὸ πρόσωπον τοῦ ἀτυχοῦς φίλου του. Οἱ περιστῶτες ἐνέδωκαν εἰς τὴν παράκλησιν, καὶ ἀνοίξαντες τὸ φέρετρον (τὰ φέρετρα εἰς Ἀγγλίαν δὲν καρφώνονται διὰ νὰ μὴ ταράσσωνται οἱ συγγενεῖς τοῦ ἀποθανόντος ἐκ τοῦ κρότου), ἔδειξαν τὸ πρόσωπον τοῦ Σέριδαν. Τότε ὁ ἀγνιστος ἐκβαλὼν ἀπὸ τὸ θυλάκιον αὐτοῦ ἑντάλιμα συλλήφους, κατέσχε τὸ πτώμα. Ὁ Κ. Κάννιγκ καὶ ὁ Κ. Συθιμούθ, εἴτινες ἦσαν παρόντες, διὰ νὰ σώσωσιν αὐτὸ, ἐπλήρωσαν εἰς τὸν κλητῆρα τὸ χρέος τοῦ ἀποδιδαντος δι' ὃ ἐγένετο ἡ κατάσχεσις, ἀναβαῖνον εἰς δεκατέσσαρας περίπου χιλιάδας δραχμῶν.

ΠΟΛΥΧΡΟΝΙΟΣ ΥΠΝΟΣ. Ἀνέγνωμεν εἰς ἀναφορὰν ὑποβληθεῖσαν τὸ 1825 ἔτος ἀπὸ Πρώσον ἱατρὸν πρὸς τὴν κυβέρνησιν του, ὅτι εἰς τὴν πόλιν Μεδεάχ, ἐν Οὐεστφαλία, νέα τις γυνὴ εἰκοσαετής, ἐκοιμήθη κατὰ συνέθειαν τετρακοσίας πεντήκοντα καὶ μίαν ἡμέρας, ἐξαιρουμένων τῶν ὀλίγων λεπτῶν τῆς ὥρας καθ' ἣν ἐξυπνίζετο διὰ νὰ φάγῃ ἅμα δὲ μετὰ τὸ γεῦμά της ἐκοιμάτο. Καθ' ὅλον δὲ τοῦτο τὸ μακρὸν διάστημα μίαν μόνην φορὰν ἐξύπνητεν οἰκοθεν, ὅλαι δὲ αἱ συνήθειαι φυσικαὶ χρειᾷ ἐξεπληροῦντο ἐν τάξει. Τὸ παράδοξον τοῦτο φαινόμενον ἀπεδόθη εἰς πληγὴν τὴν ὁποίαν πρὶν ἔλαβεν εἰς τὴν κεφαλὴν.

ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ.

(Συνέχεια. Ἰδε φυλλάδ. ΡΙ').

—ο—

LXXXIV.

Τ' Ἀνδρούτ' ἡ μάνα χαίρεται (1) τ' Ἀνδρούτσου ἡ μάνα κλαίει.
Ἐχει τοὺς υἱοὺς ἀρματωλοὺς καὶ καπεταναρέους.
Στὰ παραθύρια κάθεται ταῖς στραταῖς ἀγναντεύει,
Βλέπει διαβάταις ποῦρχονται διαβάταις ποῦ περνοῦνε.
Διαβάταις ποῦ διαβαίνετε, περάταις ποῦ περνάτε,
Μὴν ἴδετε τὰ ἀρματωλοὺς τὸν Καπετὰν Ἀνδρούτσον,
Εἰς τί χώρῃς εὐρίσκαται, σὲ ποῖα βιλαίτια.
Ἄλλοι λέν' πᾶσι στὴν Πρέβεζα, λέν' πᾶσι εἰς τὴν Πάργα.
Κι' Ἀνδρούτσος ἐξεχέματε στοῦ Γουρλαμπᾶ τὰ σπήτια
Παιδιὰ μᾶς πῆρε ἡ ἀνοιξί, ἐπῆρε καλοκαῖρι,
Νὰ ἔγοῦμεν πάνω στὰ βουνά, τοῦ Λιάκουρα στὴν ὁάχη
Νὰ γράψω μὲ πικρὴ γραφὴ καὶ ἑνα κομματι γράμμα,
Νὰ στείλω μὲς τὴν Λειβαδιὰ νὰ στείλω μὲς τὴν Φύδα.
Γλήγορα τὸν μούρτσਾਲι νὰ γίνω Καπετάνιος,
Νὰ παρκατέκω ἀρματωλὸς σούλα τὰ βιλαίτια.
Κι' Ἀνδρούτσος ἐπροβάδισε μὲς τὸν Δελῆ Ἀχμήτη (2),
Δελῆ νάρθηε νὰ σμιζώμε, νὰ περπατοῦμ' ἀντάμα
Νὰ πάγω χώρῃς καὶ χωριὰ, νὰ πάγω βιλαίτια.
Κ' ἐγὼ καὶ ἀνταμώθηκαν στῆς Λειβαδιᾶς τὸν κάμπο.

(1) Σταῖς Λειβαδίτικς στὸ Ταλάτι.

(2) Παπαδόπουλο, τὸ ὅποιον ἐτούρκιζε μικρὸν.

Κ' ἐκεῖ ποῦ τρῶν καὶ πίνουμε καὶ διπλοχαιρετοῦνε
Ὁ Μαγὶρ Λάμπρος ἔστειλε τοῦ καπετὰν Ἀνδρούτσου
Νάρθηε, Ἀνδρούτσο, νὰ σμιζώμε νὰ πᾶμε τὰ καράδια.
Καὶ κάνει τὸν κατήρορον στὸ Δίστομο πηγαίνει.
Ἀνδρούτσος πᾶσι τῇ στεριά καὶ Λάμπρος τοῦ πελάγου.
Κ' ἐπῆγαν κι' ἀνταμώθηκαν ὅσιν πάλαι κλησάει.
Ἀνδρούτσος εἶναι ξακουστὸς εἶναι καὶ ξακουσμένος.
Ἀνδρούτσος σὲ θέλει ἡ Μοσκοβιά σὲ θέλει ἡ Ρουσία
Καὶ νάρθηε μετ' ἐμέιανε νὰ μποῦμε στὰ καράδια.
Κι' αὐτῆνος ἐγελάστηκε καὶ πᾶσι μὲ τὰ καράδια.
Καὶ μὲς τὸν Πόρο πῆγανε καὶ μὲς τὴν Τζιά πηγαίνουν.
Βλέπουν καράδια ποῦρχονται, καράδια ἀπὸ τὴν Πόλι.
Ἄλλοι τὰ λένε Ρούσικα κι' ἄλλοι τὰ λένε τοῦ Φράγκου.
Αὐτὰ δὲν εἶναι Ρούσικα αὐτὰ δὲν εἶν' τοῦ Φράγκου.
Μὲν εἶν' ὁ Καπετὰν Παζᾶς ποῦρχεται ἀπ' τὴν Πόλι.
Κ' ἔχει καράδια δεινοχτῶ, φρεγάδες δεκαπέντε.
Σὺν πιάστηκαν στὸν πόλεμο ἀπ' τὴν αὐγ' ὡς τὸ βράδυ,
Πολλοὶ κλέφταις σκοτώνονται τοῦ καπετὰν Ἀνδρούτσου,
Ἄλλους τοὺς πιάνουν ζωντανούς καὶ ἄλλους σκοτωμένους,
Καὶ τὸν Ἀνδρούτσο ζωντανὸ μὲ δώδεκα νομάτους.
Γόν πῆραν καὶ τὸν πῆγανε στὸν Βασιλεῖα στὴν Πόλι.
Καὶ ὁ Βασιλεὺς τὸν ρώταε καὶ ὁ βασιλεὺς τοῦ λείει.
Ἐσ' εἶσαι Ἀνδρούτσος ξακουστὸς Ἀνδρούτσος ξακουσμένος,
Ποῦ χάλπες τὴν Ρούμελη καὶ ὅλα τὰ βιλαίτια;
Τώρα σὲ πιάσαν ζωντανὸ καὶ σ' ἔφεραν στὴν Πόλι,
Μὲ Τούρκους ἐπαλέμους, μὲ Τούρκους, μὲ Ρωμάτους
Καὶ μ' ἑνα Μπέη πολεμᾷ καὶ μ' ἑνα Μπέη τρέχει,
Τοῦ χέλασε τὰ σπήτια τοῦ καὶ σκότωσε κι' αὐτόνε.
Ἀνδρούτσος μ' γὰρ δὲν φαίνεται τοῦτο τὸ καλοκαῖρι,
Νὰ ἔγῃς φυλὰ στὴν Λιάκουρα, φυλὰ στὰ κορροβούρια,
Νὰ στείλῃς τὰ μπουλούκια σου σ' ὅλα τὰ βιλαίτια,
Τὸν Καλόγερο στὰ Σάλωνα, τὸν Καλιακούδη στὸ Αἰδωρῖο;
Μ' οὐδ' εἶναι, μ' οὐδὲ φαίνεται, μ' οὐδὲ χαρτί τοῦ στέρει.
Κύριέ μου, τί νὰ γίνκεν ὁ καπετὰν Ἀνδρούτσος;
Ὅλος ὁ κόσμος καρτεροῦν κ' ἡ μάνα τοῦ παντῆχει!

LXXXV.

Σαββάτο βράδι πίνουμε, τὴν Κυριακ' ἔλ' ἡμέρα
Καὶ τὴν δευτέρα τὴν αὐγὴ σῶθηκε τὸ κρασί μας.
Κι' ὁ Καπετάνιος μ' ἔστειλε κρασί νὰ πᾶω νὰ φέρω.
Κ' ἐγὼ μούσιν ξένος κι' ἀτζαμῆς, τὴν στρατὰ δὲν ἤξεύρω.
Κ' ἐπῆγα στραταῖς ἔρημας καὶ ἔρημα μονοπάτια.
Τὸ μονοπάτι μ' ἔβγαλε σὲ μιὰ παλαιακκλητουλά,
Ποῦ ἦτον σαράντα μνήματα ἀδελφία καὶ ξαδελφία,
Κ' ἑνα μνήμα ἦτον ξέχωρα, ξεχωριστ' ἀπὸ τ' ἄλλα,
Δὲν τόδα καὶ τὸ πάτησα ἀνάμεσα ἀπ' τὰ μάτια.
Κ' εἶχε τὰ μάτια τ' ἀνοιχτά καὶ ἐμῶντε χῶμα μέσα.
Ἀκούω τὸ μνήμα καὶ δογγᾶ καὶ θαυμαστικιάζει.
Γυρίζω πίσω καὶ τηρῶ, γυρίζω καὶ τηρῶ.
Ποῖος εἶναι ποῦ μὲ πάτησε ἀνάμεσα ἀπ' τὰ μάτια
Κ' εἶχε τὰ μάτια μ' ἀνοιχτά καὶ ἐμῶντε χῶμα μέσα.
Ἄν ἦναι νεὸς νὰ χαίρεται, καὶ νετὰ νὰ κακορόνη,
Κι' ἂν ἦναι γέρος σάντ' ἐμὲ νὰ κάθεται νὰ κλαίῃ.
Τάχα δὲν ἦμουν καὶ ἐγὼ νεὸς, δὲν ἦμουν παλληκαῖρι,
Τάχα δὲν ἐπερπάτησα τὴν νύχτα μὲ φεγγάρι,
Καὶ τὴν ἀγούλα μὲ δροσὰ ὥσθ νὰ πᾶρ' ἡμέρα,
Τάχα δὲν ἀκουήγησα καὶ ἐγὼ στοῦτον τὸν τόπον;
Τὰ παλληκαῖρια μ' ὀμπροστά καὶ ἐγὼ πάω στὴ μέση
Κ' ἐπῆγα κι' ἀποκλειστικὰ φυλὰ σ' ἑνα καστράκι.
Τρεῖς μέρας κάνω πόλεμο, τρεῖς μέρας καὶ τρεῖς νύχτας
Κάνω γιουρούσι μιὰ φορὰ, κάνω γιουρούσι πέντε.
Γόν ἐδέλεμό μου ἐσκότωσαν τὸν καπετὰν Γιάννη,
Καὶ ἂν κάμῃ ὁ Θεὸς καὶ ἡ Παναγία καὶ οἱ ἄγιοι ποῦν ἀπάνω
Νὰ πιάσω τὸ τουφέκι μου νὰ βγάλω τὸ σπαθί μου,
Νὰ κάμω μάνικς δίχως γιοὺς, γυναῖκες δίχως ἄδρες,
Νὰ κάμω καὶ μιὰ ἀρχόντισσα νὰ περπατῇ νὰ κλαίῃ.

LXXXVI.

Μέσ' τὴν καρὸν μέσ' τὴν εἰλιὰ, μέσ' τῆς καρὸς τὴν βίαν
 Ἐσανερώθ' ἓνα στοιχεῖο καὶ τρώει τὸ ἀνδρειωμένους.
 Τοὺς ἔραγα, τοὺς ἔσωσε, κανένα δὲν ἀφίκει.
 Κ' ὁ βασιλεὺς ποῦ τόμαθε, πολὺ ἀχρὸνὰ τοῦ ἤλα.
 Στέλνει καὶ φιδὸν ἓνα χαρτί κ' ἓνα κομμάτι γράμμα,
 Στέλνει τῆς χήρας τὰ παιδιὰ, τὸν Κώστα καὶ τὸν Γιάννη,
 Παιδιὰ μ', σὰς θέλ' ὁ βασιλεὺς, παιδιὰ μ', σὰς θέλ' ὁ Ρήγας.
 Μὴ μᾶς θέλῃ γιὰ κρέμασμα νὰ πάῃ νὰ μᾶς κρεμάσῃ;
 Δὲν σὰς θέλει γιὰ κρέμασμα νὰ πάῃ νὰ σὰς κρεμάσῃ
 Σὰς θέλει διὰ τὸ στοιχεῖο ποῦ τρώει τὸ ἀνδρειωμένους,
 Τοὺς ἔραγα τοὺς ἔσωσε κανένα δὲν ἀφίκει.
 Κ' ὁ Γιάννης ἐξείκησεν ἀντάμ μετ' τὸν Κώστα,

Καὶ κάνουν τὸν κατήφορο καὶ πᾶν κατὰ τὸν κάμπο,
 Κ' ὁ τόπος ἐπαράζονταν καὶ τὰ θούνα ἐσιώγουν,
 Καὶ τὸ στοιχεῖο ἐκίνησε νὰ πάῃ ν' ἀνταμωθῶναι.
 Κ' ἐπύγανε κ' ἐπέστησαν εἰς τὴν μέσ' ἀπὸ τὸν κάμπο
 Κι' ἀκούν τὸν Γιάννη κ' ἐκούζε τὸν Γιάννη καὶ σωνάζει·
 Τὸ ποῦσαι Κώστα μ' ἀδελφε, καὶ πολυαγαπημένε,
 Γύρνα ὀπίσω θγάλεμε κ' ἐγὼ εἶμαι ὁ Γιάννης,
 Κ' ἐγὼ μαι ὁ Γιάννης ξακουστός, Γιάννης ὁ ξακουστός
 Ποῦ τὰ σκοτώνω τὰ στοιχεῖα εἰς τὴν μέση ἀπὸ τὸν κάμπο.
 Κ' ὅσῳ νὰ πάῃ ὁ Κώστα καὶ τὸ θρίσκει σκοτωμένο.
 Κ' ὁ Γιάννης ἐχουχούτισε φυλὸ τραγοῦδι λέει·
 Κώστα μ' σέρε εἰς τὴν μάνα μας, σέρε εἰς τὴν ἀδελφή μας
 Νὰ πάῃ μετ' τοῦ βασιλεῖ, νὰ πάῃ συχαρίκα
 Ποῦ τὸ στοιχεῖο τὸ σκοτώσα καὶ τῶν σκοτωμένο.

ΤΟΙΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙΣ ΤΗΣ ΠΑΝΔΩΡΑΣ.

Ἡ χολέρα, ἐνακίψασα ἀμεσικτος εἰς τὴν βασιλεύουσαν τῆς Ἑλλάδος, περιέφερεν ἐπὶ τεσσαράκοντα ἡμέρας τὸ δρέπανον αὐτῆς ἐπὶ πάσας τὰς τάξεις τῆς Ἀθηναϊκῆς κοινωνίας· ἀπηνέστερον δὲ ἐθέρισε τὴν τάξιν τῶν βιομηχάνων, τῶν ἡμεροβίων καὶ τῶν ἐργατῶν. Ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς, κατοικῶν χώρας εὐκρασεστάτας, καὶ διὰ τοῦτο ἀγνοῶν σχεδὸν τὰς ἐπιδημίας, ἐνεπλήσθη τρόμου, αὐτὸς ὁ ἀτρόμητος ἀπέναντι τῶν σφαιρῶν τοῦ ἐχθροῦ, καὶ κατέφυγεν ἐκ τῆς πρωτευούσης εἰς μέρη ὑγιέστερα. Ἰδοὺ διατί καὶ τὸ πρὸν φυλλάδιον ὡς καὶ τὸ προεκδοθὲν δὲν ἐδημοσιεύθησαν τὴν ὠρισμένην ἡμέραν.

Ἀλλὰ καὶ ἡμεῖς τὴν προσοχὴν ἡμῶν πᾶσαν ἠναγκάσθημεν νὰ μεταφέρωμεν κατὰ προτίμησιν ἄλλαχοῦ· οἱ πάσχοντες, οἱ ἐνδεεῖς, οἱ πεφοβισμένοι, εἶχον ἀνάγκην συνδρομῆς, παραμυθίας καὶ ἐνθαρρύνσεως. Καταλιπόντες ἄρα πρὸς ὥραν τὰ φιλολογικὰ ἔργα εἰσήλθομεν εἰς τὰς καλύβας αὐτῶν, καὶ ἐξεπληρώσαμεν χρέος ἱερώτερον, ἐνισχύσαντες αὐτοὺς διὰ συμβουλῶν, καὶ ἀνακουφίσαντες διὰ τῶν βοηθημάτων, ὅσα τὸ φιλόλαον βασιλικὸν ζεῦγος καὶ οἱ φιλόανθρωποι τῶν Ἀθηνῶν ἐπεδαψίλευσαν ἐπ' αὐτῶι τούτῳ.

Ἐὰν ἡ θεία πρόνοια ἐπιτρέψῃ εἰς ἡμᾶς νὰ ἐπιζήσωμεν εἰς τοὺς συγγενεῖς, τοὺς φίλους, καὶ τοὺς ἄλλους ἀγαπητοὺς συμπαλίτας τῶν ὁποίων ὀρηνοῦμεν τὸν θάνατον, θέλομεν ὁμιλήσει ἐκτενέστερον περὶ τοῦ ὀλέθρου τὸν ὁποῖον προεξένησεν ἡ ὡσπερὶ κεραυνὸς καταπεσοῦσα βροτολογιγὸς αὐτῇ νόσος, ὅτε καὶ ἐλπίζομεν νὰ τύχωμεν τῆς συγγνώμης τῶν κυρίων συνδρομητῶν διὰ τὴν ἀκουσίαν βραδύτητα τῆς ἐκδόσεως.